

BARÇA

Sergi Pàmies

ESCRITOR

“O neixes del Barça o te n'enamores”

TONI VALL
BARCELONA

No és fàcil elaborar relats vitals. I encara menys dels vinculats amb les passions que ens ocupen durant tota una vida. Com va fer Manuel Vázquez Montalbán, ara Sergi Pàmies ens parla de la seva essència culer a *Confessions d'un culer defectuós* (Empúries), que es publica una setmana després de la mort de Johan Cruyff.

Escrius que ets un amant del futbol “per damunt de qualsevol altra circumstància”.

Em refereixo al fet que per a mi és més important el futbol que la militància en cap club en concret. A molts culers els interessa més el Barça que no pas el futbol. A mi no. La meva cronologia és: futbol, Cruyff i Barça.

Dius que aquest és un assaig “sentimental”...

Sí, abans no m'havia posat mai a pensar de manera ordenada sobre coses que resultaven caòtiques dins del meu cap. El futbol ha sigut fonamental en la meva educació sentimental. I m'interessa molt la literatura d'aficionat al futbol, una literatura que a Catalunya no s'estila gaire, però sí a Espanya –amb la col·lecció *Hooligans Ilustrados*, per exemple–, Itàlia o França. Aquí fem molt bé llibres sobre la història dels clubs o la vida dels jugadors.

S'entén força bé que el futbol t'agrada gràcies al fet que vius a l'exili fins als onze anys.

[S'ho pensa molt.] És molt probable que sí, però no n'estic del tot segur. Més que per l'exili potser per les circumstàncies concretes que hi vaig viure. Vaig néixer a París l'any 1960, per tant no vaig veure el No-Do ni el Reial Madrid en blanc i negre, i aquells anys van ser els de més estabilitat geogràfica dels meus pares. Per tant, vaig poder gaudir del meu entorn amb molta plenitud.

I el futbol va ser un mecanisme de “progrés” i “d'integració”.

Totalment! El futbol em va ajudar a integrar-me a França. Allà vaig conèixer el Cruyff de l'Ajax, que em va fascinar. I amb Cruyff ja ficat a dins, el Barça em va ajudar a integrar-me quan vaig arribar a Catalunya. La primera parada sentimental del meu pare va ser el Barça quan tenia catorze anys. A mi em va passar una cosa molt semblant: arribar a Catalunya i fer-me automàticament del Barça.

¿No ser antimadridista és la característica més rellevant del culer “defectuós”?

Sí, i no ser gaire antiperico. I també que tant en la victòria com en la derrota no estic mai a l'altura de l'eufòria ni de la depressió. Busco la complicitat dels que també se senten defectuosos, en aquest

CRISTINA CALDERER

sentit rebusco en el concepte d'*ortodòxia* i reivindico que tants caps, tants culers.

Igual que al teu anterior *Cançons d'amor i de pluja*, parles dels teus pares i dels teus fills.

És que el futbol és un factor de cohesió i de tradició oral importantíssim, com la música, la cuina, alguns valors... És un llenguatge universal, per això trobo injust posar-li l'etiqueta “entreteniment per a *garrulos*”.

També parles de la idea hereditària del futbol.

Hi ha qui neix i els pares el fan del Barça al cap de deu minuts. Hi ha també qui s'ha enamorat de la seva bellesa plàstica i del relat propi que acumula, sobretot a partir del Dream Team o amb el Barça del segle XXI. Com qui abans s'enamorava dels Beatles, amb el Barça hi ha un factor d'enamorament. O neixes del Barça o te n'enamores.

El famós *entorn* et diverteix molt.

I tant! Entre uns setzens de final de Copa contra un equip com la Cultural Leonesa o una discussió “Joan Lapor-

ta o Sandro Rossell?” trio sens dubte la segona.

¿En futbol els arguments estètics i morals són més vàlids que els cerebrals?

No necessàriament. Com en l'art, en el futbol la bellesa i la intensitat són compatibles amb la intel·ligència. No és només un abocador d'emocions, hi ha també elements molt racionals. Les finals de Roma i la segona de Wembley són monuments a la intel·ligència.

És una llàstima que el llarg capítol dedicat a Cruyff –escrit en present– tingui ja un temps verbal desfasat.

Em provoca una sensació molt estranya, fins i tot em commou una mica, m'emociona llegir-ho en present i que ell ja no hi sigui.

Ha sigut una figura molt rellevant a la teva vida.

Molt, m'acompanya des de la temporada 68-69. Hi he mantingut una lleialtat més enllà de la racionalitat. Juntament amb Woody Allen, John Irving i Toti Soler, és dels pocs referents de veritat que he tingut. —